

## Pláč, děs a panika: Záhadná žena v černém šokovala vesnici

Ve vesnici, kde se podle místních „všechno děje až kolem dvanácté“, došlo přesně před týdnem k děsivému incidentu, který otrásl poklidným venkovem. Z běžného dětského záchvatu breku se během pár minut stal došlou boj o život a podle svědků možná i střet s nadpřirozenem.

Když v poledne odbilo dvanáct, přišla temnota dřív, než kdokoli čekal...

Podle svědků i vyšetřovatelů se matka pokoušela dlouho uklidnit svého malého syna, který prý brečel už dlouhé hodiny od rozednění. „Ten kluk ječel od rána, jako když ho na nože berou! Už jsme si s Božkou myslely, že má místo plíc sirénu,“ popsal paní Maruška, která žije hned ve vedlejším domě. Její slova potvrdil i pan hospodský, jehož hospoda je pár metrů od místa incidentu. „Byl to takový řev, že mi z toho přestal fackit výcep,“ dodal s údivem. Místní obyvatelé si v té chvíli všimli, že pláč dítěte přerostl do něčeho mnohem děsivějšího. Jako by s každým křikem docházelo k zesílení neznámé, temné síly. „No a pak to přišlo,“ vzpomíná s hrůzou v očích paní Novotná, která zrovna zalávala kytky na dvorku. „Nečekala jsem, že by to došlo až tak daleko, matka už to asi prostě nezvládla a začala hulákat na celou ves: Pojď si proň, ty Polednice, pojď, vem si ho, zlostníka! v tu chvíli ten kluk začal vyvádět ještě víc – vrstětl jak na lesy, Božka už chtěla volat faru, že to snad bude na exorcismus.“ Sdělila nám paní Maruška.

Uvnitř domu došlo podle záchranné služby k psychickému kolapsu matky. Když později dorazil otec dítěte a následně i lékař, chlapec již bohužel nejevil známky života. Lékař potvrdil, že šlo o udušení, které pravděpodobně vzniklo při silném sevření v náruči – zřejmě ve snaze zabránit dítěti v pláči. „Když jsme dorazili, matka seděla na zemi, tiskla dítě v náruči a jenom tiše opakovala: Polednice, Polednice... Vypadala úplně mimo. Vůbec nereagovala,“ popsal záchranář, který nechce být jmenován. Místní lidé i přivolaná policie jsou z případu stále v šoku.

Zatímco oficiální vyšetřovací verze mluví o „tragickém psychickém zhroucení a halucinacích“, obyvatelé vesnice mají jasno.

„To nebyl žádný nervák, to byla ta ženská v černém!“ tvrdí paní Novotná, která se od té doby bojí pouštět své děti po obědě ven. „Všichni přece víme, jak nám panímámy

**Upoutávka**  
**V příštím čísle si možná přečtete...**



## Záhořovo lože! Čeho se bojí mocní?

„Dělejte si se mnou, co chcete, já viděl Záhořovo lože!“  
Vzlykal při zatýkání.

říkávaly: „Kdo ruší polední klid, pozná její hněv.“ No a jak to přeci dopadlo.

Více než deset obyvatel vesnice potvrdilo, že v onen osudný den zahlédli mezi stromy u chalupy podivnou postavu. „My jsme si tam jen hráli s Honzou na schovku,“ popisuje událost desetiletá Anička, která byla u všeho. „A najednou jsme uviděli mezi stromama takovou divnou tetu. Byla strašně vysoká, měla černej plášť a přes obličej zavoj. Honza říkal, že to byla čarodějnice, ale mně přišlo, že se ani nehýbala, jen tak stála a koukala.“

Její mladší bratr to popsal ještě živěji: „Bylo to jako když se všechno najednou zastaví. Ani ptáci nestěbetali. Fakt! A vzduch byl takovej studenej.“

Zda se opravdu zjevila Polednice, nebo šlo jen o nešťastnou shodu okolností, zůstává záhadou. Ve vesnici se však od té doby dodržuje jedině pravidlo: v poledne být doma, a hlavně – žádné výhrůžky nahlas. Nikdo už totiž nechce zkusit, jestli se staré mýty náhodou nezakládají na pravdě.

\*

**Markéta Nováková**



# Karma nebo hřích

## esej podle balady Vodník z Kytice

Balada Vodník je poměrně známá, ale i přesto se nad ní lidé tolik nezamýšlí, a to je ten hlavní důvod proč jsem si ji vybrala. Každý příběh si zaslouží pozornost. Slova jsou totiž jen část tohoto umění.

Každý člověk má svoji intuici nastavenou odlišně, nebo ji každý z nás má spíše na jiné úrovni. Většinou je to podle toho, jak nám život předkládá situace a my si podle toho dokážeme tvořit pohledy na určité věci i celkový svět. Vodníkova intuice byla správná, očekával svou svatbu. Očekával, že se dnes objeví u jeho jezera nějaká žena, která bude jeho. Mohli bychom říci, že jeho intuice byla správná díky tomu, že je nadpřirozená postava. Pokud bychom ale Vodníka brali jako samozřejmost s trochou fantazie, mohli bychom říct, že jeho intuici podpořila přírodní síla. Vodník je typická postava spojená s vodou, ke které se lidé nechovají úplně ohleduplně a on tak už ví, co se bude dít.

Výbornou intuici mají často i naši rodiče, přesně tak jako i dceřina matka. Dávala jí rady a výstižná varování, která ona bohužel nevyslechla. Její sny se naplnily přesně tak, jak řekla.

Proč ale její dcera neposlechla? Bylo to kvůli tomu, že jí nevěřila a měla svou hlavu, jen tak z trucu, nebo kvůli tomu, že to byla její matka? Nechceme důvěřovat svým rodičům, možná proto, že podvědomě víme, že mají obvykle pravdu. Nechceme si připustit, že vědí něco líp, protože tohle je přece náš život a my přece víme nejlépe, co je pro nás nejlepší, ale není to tak.

Proč se ale její matka štítla svatby, když ji stejně chtěla provdat? Možná v ní viděla sebe, svůj vkus a chtěla ji chránit. Často nevidíme do minulosti našich rodičů, která nás ale může chránit.

Existuje náhoda? Mohli bychom prolomenou lávku považovat za náhodu, nebo to byl osud? Kdo ale píše náš osud, celý náš život? Věřím na osud, věřím, že je na světě něco, co se nám má stát, ale zároveň si myslím, že se dá mírně ovlivnit.

Vodníkova brána nikdo často neopustí, je to tak i ve vztazích? Pokud bychom vztah s naším partnerem považovali za nějakou bránu do nového světa, je pak cesta zpátky? Většinou ve vztahu vidíme jen partnera a všichni ostatní jsou pro nás v podstatě mrtví. Když ale už vše není zalité sluncem, vnímáme přechod mezi naším životem před a nynější branou.

V dnešní době chtějí všichni rychle odstartovat ten pravý, často rodinný, život a potom si nevyberou to, co by doopravdy chtěli. V momentě, kdy dcera držela v náručí své dítě, vše si uvědomila, ale nebylo na to už pozdě?

I přes Vodníkova žárlivost dceru pustil do světa lidí za svou matkou. Jeho důvěra však nebyla tak ale docela úplná. Většinu lidí by to asi nepřekvapilo. Nepřekvapila je důvěra ani daný čas, kdy se má dcera vrátit.

Několikrát si můžeme všimnout, jak velký vliv na nás mají ostatní. Jak to, že si ale před tím dcera nenechala říct a najednou jsou matčiny rady přínosné. Když nám dojde, že ten člověk měl dříve pravdu máme chuť potom tomu člověku více věřit a více ho poslouchat. Také si můžeme všimnout, jak lidé za zády partnerů dělají něco, co si nepřejí s domněním, že se to nedozví nebo také naopak z trucu.

Vliv nejbližších kamarádek je jako vliv dceřiny matky. Věříme jejich slovům, ale vůbec nevíme, jestli jsou pravdivá. Naopak jsou řeči, u kterých pozvedneme ramena a myslíme si svou pravdu. V momentě, kdy se ve vztahu snaží jeden víc, je zde problém. Vodník se snažil vše dát do pořádku. Proč si ale dcera nedala říct? Byla natolik sobecká, že dokonce zapomněla na své dítě. Dokonce se vrátil i podruhé, doufal, že ještě svou šanci nezahodila. Doufáme i dokonce několikrát, že vše není zahazeno. Je to ale správné?

Vodník se vrátil i potřetí a objevil slabou stránku. Jejich dítě. Dcera si na něj vzpomněla až když jí to bylo řečeno. Mohla její matka za to, že dcera zůstala doma? Byl jejich vztah mezi matkou a dcerou zdravý nebo se spíše zakládal na sobeckosti? Matka se jí snažila chránit, ale zároveň nechránila to, na čem by mělo záležet její dceři.

Věděl vodník, že se tohle stane? Nebo to aspoň očekával? Pravděpodobně díky své intuici tušil, co se může stát. Dokonce se na začátku pochybně zmiňoval o myslí žen. Většina mužů by s ním souhlasila, klidně i v jiné dimenzi. Jak se ale cítila dcera potom, co uviděla své mrtvé dítě na svém prahu? Cítila pocit viny nebo pocítovala úlevu kvůli tomu, že je doma a už se nemusí vrátit zpátky k Vodníkovi? Bohužel nikdo do hlavy nevidíme, ale mohla být tato událost trestem? Když se zamyslíme nad celým příběhem, co když Vodník tvořil jen odplatu za dceřinu tvrdohlavost a měl dokázat, že nic se neděje jen tak? Mohla to být i náhoda, ale co když není? Všechno má svůj důvod, a proto se tážu, víme všechny okolnosti příběhu?

Možná si už dost domýšlím a Vodník byl hříšníkem, dcera sobeckou, a to je konec příběhu? Každý člověk by si měl na každý příběh udělat svůj pohled a zamyslet se co si o tom myslí doopravdy on sám. Moje pocity jsou ale nakonec smíšené a ta jedna otázka mezi spoustou dalších zní: „Co si myslíte vy?“

\*

**Natálie Marešová**

z jiných médií

### HOLUB ZABIJÁK

se jí tak za to, že se znovu provdala.

Přeji příjemné odpoledne a Vám, divákům, přináším ty nejčerstvější zprávy přímo z místa konání, a to z Václavské náměstí v Praze. V tuhle dobu zde městská policie a ochránci zvířat stále odklízají ze země mrtvé holuby.

Pojdme si tedy celou situaci přiblížit. Právě včera se z okna jednoho z panelových domů nacházejících se po mé levici chystala skočit zhruba 40letá žena. Všimli si jí však kolemjdoucí a zavolali policii.

Přesuňme se teď o několik metrů dále, kde už můžeme vidět Psychiatrickou nemocnici Bohnice v Praze, kam byla žena převezena a následně podrobena terapii a poté policejnímu výslechu. Žena vypověděla, že její sebevražedné sklony má prý na svědomí holub, který je podle ní „nezkrotné a nemilosrdné monstrum“. Ubohý holub měl být prý ztělesnění duše ženina zesnulého manžela a mstít

U výpovědi měl být také její momentální manžel, jenž ji kvůli jejímu stavu nedávno opustil. Policii přiznal, že jeho žena je blázen, protože střílela z balkonu na holuby sedící na střechách nebo pobíhající na ulici tady na Václavském náměstí. Holubí vrkání znějící v její hlavě bylo údajně tak nezvladatelné, že si trhala vlasy z hlavy.

Žena se teď půjde léčit ze závislosti na alkoholu, a kdy jí z léčebny pustí, to ještě nevíme, ale Vám, divákům, rozhodně doporučujeme nestrílet na holuby, protože za to hrozí vysoká pokuta, nebo až 5 let vězení.

Za TV NOVA  
Petra Nováková



**Valérie Heincová**

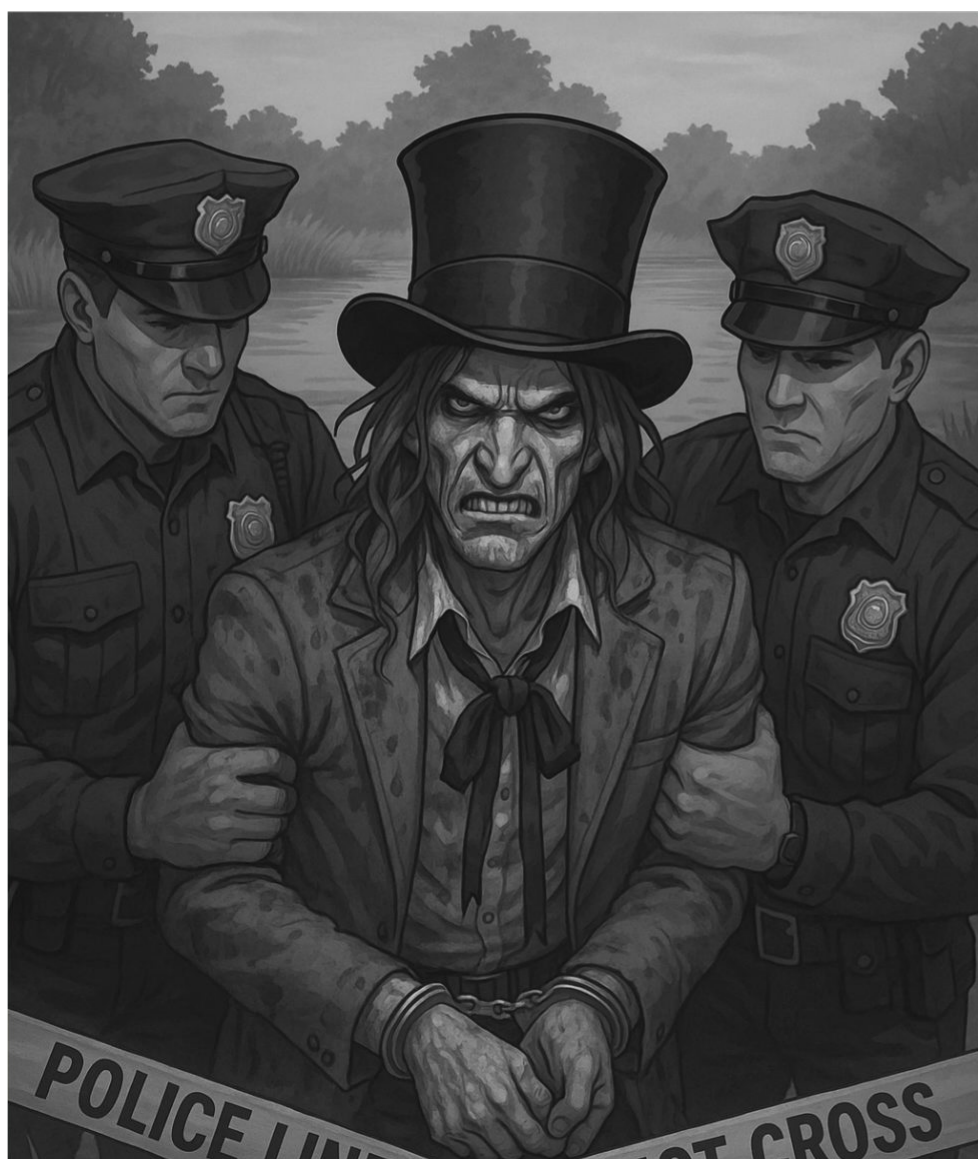
## Stockholmská tragédie

Právě se nacházíme na místě, kde začal velmi tragický případ, který se po dlouhém pátrání nakonec povedlo uzavřít. Zde, kde právě stojíme, je místo, kde byla dne 2. 4. 2023 unesena v té době 17letá dívka jménem Rozárie Lambová. Vypověděla, že zde u potoka (kam měla od matky zákaz chodit) ji v onen osudný den přepadl muž, kterého popsala následovně: vysoký a stíhlý, ve vlasech dlouhé dredy, zelený oblek, zelený falešný knír a vysoký zelený klobouk, snad jako by si hrál na vodníka. Poté, co ji neznámý muž omámil, odnesl ji na zvláštní místo, které slečna Lambová také popsala: prostorná místnost s modrými zdmi a vymalovanými rybami. V tomto místě držel Rozálii Lambovou přes rok. Jenže mladá dívka se za tuto dlouhou dobu do svého únosce zamilovala a měli spolu dokonce i dítě. Díky tomuto šokujícímu detailu začali lidé na sociálních sítích označovat tento případ jako

„Stockholmská tragédie“. Paradoxně se ale ukázalo, že stockholmský syndrom zachránil slečně Lambové život. S únoscem si totiž vybuodovala tak hluboký vztah, že když ho vskutku nevině poprosila o návštěvu své matky, její únosce jí to povolil. Bohužel to ale mělo háček. Únosce si totiž jako záruku, že se jeho oběť vrátí, nechal jejich dítě. Slečna Lambová neměla obavy, jelikož se doopravdy měla v plánu vrátit. K únosci se ale už nevrátila, jelikož ji její matka i přes všechny její prosby a nářky nepustila. Svobodný život slečny Lambové ji tedy stál život jejího dítěte. Rozárie Lambová se aktuálně léčí v domově Slunovrat pro duševně nemocné lidi, jelikož utrpěla trauma, které ji zasáhlo na celý život. Její únosce byl naštěstí dopaden a odsouzen na doživotí.

\*

**Gabriela Andrášková**



Ze zatčení únosce - snímek z policejního archivu

## Naše podcasty

„Vítám vás u dalšího dílu krimi podcastu. Dnes tu máme příběh, který jako by se stal ve vzdálené divočině, ale je skutečně z České republiky.“

Zlobivé dítě, našťavaná matka a nezvaný zvaný host. My tu ve studiu máme právě hosta z této události, můžete se představit.“

„Dobrý den, mé jméno matka zní.“ představil se host.

„Ahoj, jak jste se sem těšila, paní matko?“

„Pozvání tvé, bylo mi šokem. Však těšila jsem se, přišla jsem rychlým krokem.“

„Od této události je to přece jen nějaký ten rok, jak se po takové době cítíte?“

„Mé srdce plné žalu buší, cítím tady jeho duši.“

„Co tím myslíte?“

„Duše jeho tak kouše, nikdy neodpustil mi, jak výstřel z kuše.“

„Předpokládám, že myslíte svého syna. Jeho osud je mi moc líto, ale co vás přimělo k tomu ho zabít?“

„Já zabít jsem ho nechtěla, Polednice však mě slyšela. Svou silou chránit jsem se ho snažila, dostatek jsem minula.“

„Kdo je vůbec ta polednice?“

„Polednice, stvůra tmy, na přivolání přileze, děti vezme si, uhne se pomalu a nevrátí je.“

„Zajímavé! v této době se tyto mýty už zapomínají. Jaký na to máte názor?“

„Polednice je už k ničemu. v této době telefony jsou. Míti jeden před lety, dítě neřvalo by.“

„Chcete mi tímto říct, že jsme neschopni vychovávat naše děti?“

„Říci toho můžu mnoho, neurazím málokoho.“

„Já sama jsem matkou a určitě umím vychovávat děti lépe než vy! Vy místo uklidnění dítěte Polednici zavoláte! To přeci není normální!“

„Tato doba lehká je, supermarket existuje. v mých hodinách bylo všechno fresh, teď je všechno trash.“

„Přestante všechno rýmovat panebože! Nejsme v roce 1834. Telefony máme, to ano, ale ani bez nich bychom na své vlastní děti takovou bytost nezavolali.“

„Prosím vás, snižte hlas.“

„Ne! Ty si sem nakráčís a myslíš si, že můžeš říkat co chceš! Takhle to nefunguje.“

„Víte co? Tento způsob přístupu, žene vás jen do hrobu. Chováte se jako dítě, možné tak i zlobíte. Pojd' sem Polednice, pojd' a zbav mě tohoto útoku!“

Náhle přišla zprava na mobil, neměla číslo, text jen „SMRT“. Pořadatelce proběhl mráz po zádech. Náhle bylo ticho, jen bucht srdce slyšet byl. Dveře náhle otevřely se, Polednice nadechla se. Matka s plným úsměvem na tváři, pořadatelka v náruči.

\*

**Jakub Tůma**

## Rozhovor čísla: POLEDNICE



**Děcka jsou dneska pořád s někým. Musím být kreativnější!**

V našem dnešním rozhovoru jsme měli možnost mluvit s paní Polednicí, známou osobností z oblasti kriminality.

**novinář:** Dobrý den, Polednice jsme rádi že jste k nám přišla. V čem přesně spočívá vaše práce?

- Polednice: No, jak už asi víte, v poledne unáším děti.

**novinář:** a baví vás tato práce?

- Polednice: Ale ovšem, nejvíce se mi líbí, že rodiče své děti straší mnou, ale když přijdu, tak nejvíce vyděšení jsou oni sami.

**novinář:** a divíte se jim?

- Polednice: Ale to vůbec ne. Ovšem, když si mě zavolají, tak mě mají.

**novinář:** a dostáváte vůbec zaplacení?

- Polednice: Alo jo, na starý kolena to není zas tak špatný.

**novinář:** a co vůbec s dětmi děláte, když už je unesete?

- Polednice: Mám velký sklep.

**novinář:** Takže je dáváte do sklepa?

- Polednice: Kam se vejdou, tam se vejdou.

**novinář:** a kolik tak dětí ročně unesete?

- Polednice: Tak různě, ale průměrně tak 2 až 3 denně.

**novinář:** Takže ročně okolo tisíce?

- Polednice: Asi tak.

**novinář:** a není vám těch rodičů líto?

- Polednice: Však je to moje práce.

**novinář:** Rozumím. Jak se udržujete v kondici?

- Polednice: No, jednou za čas si jdu zaběhat nebo do gymu, přece ty děti už něco váží a taky nejsem nejmladší.

**novinář:** a co vzhled, jak se o něj staráte?

- Polednice: No, občas manikúra na ty pařáty se hodí.

**novinář:** a ten super ohoz jste sehnala kde?

- Polednice: Ten mám už od narození, jen k tomu občas přihodím kus látky.

**novinář:** a promiňte, že se ptám, ale něco tu trochu zapáchá, jak často se myjete?

- Polednice: No dovolte, já jsem velmi čistotná žena.

**novinář:** Tedy kolikrát?

- Polednice: Nebud' zvedavej, nebo budeš brzo starej.

**novinář:** a jste věřící?

- Polednice: Ovšem, jsem velmi zbožná žena.

**novinář:** Proto kradete cizí děti?

- Polednice: Nenuťte mě se opakovat, je to jen moje práce a nic jiného stejně neumím.

**novinář:** a co rodina, nějaké problémy?

- Polednice: Ale, se ségrou Klekánicí zatím pohoda, občas otravuje, no však víte, mladší sourozenci.

**novinář:** a co rodiče?

- Polednice: Zemřeli, když mi bylo šest.

**novinář:** a myslíte že by na vás byli pyšní?

- Polednice: Jak jsem řekla nepleť se mi do práce mladej.

**novinář:** Takže se vrátím k vaší práci. Jak se vám líbí současná situace, kdy jsou děti často pod dozorem rodičů a není tak snadné je unést?

- Polednice: Je to čím dál tím horší. Děti jsou pořád s někým.

**novinář:** a jak se přizpůsobujete?

- Polednice: Musím být kreativnější.

**novinář:** Děkujeme vám za rozhovor, Polednice.

-Polednice: Děkuji, bylo to zajímavé.

Už je skoro poledne, musím jít.

**Štěpán Ženíšek**

# OTRÁVILA SVÉHO MUŽE A PAK SE SAMA UTOPILA

**PŘÍPAD UTONULÉ T. S. STÁLE JEŠTĚ PROŠETŘUJE POLICIE**

Politováníhodná událost se stala 28. 4. 2025 u Skalského rybníka poblíž Bystřice nad Pernštejnem. v rybníce bylo nalezeno tělo utonulé čtyřicetileté T. S. z Lísku. Podle zdrojů byla žena poněkud psychicky labilní a svého prvního manžela, jistého T. M. (†38), otrávila jedem v kávě. Policii se však nepodařilo najít žádné důkazy, proto žena nebyla umístěna do vazby. Tragédie se prý stala před měsícem, nyní už má T. S. jiného manžela. Podle ohledání lékařů T. S. před smrtí nebyla pod vlivem návykových látek, ani alkoholu. Policii zavolal ženin současný muž P. B. (48) poté, co manželku od rána postrádal. Naposledy ženu viděl u snídaně, když mu sdělila, že jde na hrob u rybníka zalít květiny svého zesnulého muže. Domů už se však nevrátila...

Policie společně s dobrovolnými hasiči a hasiči kraje Vysočina prohledávala rybník celkem dvě hodiny, než se jim okolo čtvrté hodiny odpolední podařilo tělo utonulé vytáhnout.

Bohužel už ženě nebylo pomoci. Otázkou ale je, zda se žena vrhla do rybníka sama, nebo jí někdo nepomohl... Hrob jejího prvního zemřelého muže je velmi zvláštní – vyrostl na něm totiž dub, což v současné době nebývá u hrobů moc obvyklé. Podle výpovědi sousedů utonulé ženy T. S. tvrdila, že právě na tomto stromě přistává pravidelně malý holoubek, který zpívá a tím zpěvem ji obviňuje z vraždy manžela. Spoustu občanů Lísku si myslí, že právě tento ptáček T. S. dovedl k šílenství, a že právě kvůli němu se utopila. Druhá polovina obce ale zastává názor, že ženě ke smrti stačilo pouze její šílenství a celou historku o holoubkovi si vymyslela. Případ nyní stále ještě prošetřuje policie. Důvod nebo příčina smrti T. S. je stále tak trochu záhadou. Mluví policejní stanice se ale k tomuto tématu zatím nechtějí blíže vyjádřit. Případ pro vás stále sledujeme. o aktuálních výsledcích vás budeme informovat.

\*  
**Dita Havlová**

## Matka maniak

**Tragický případ mladé brněnské rodiny plní titulky novin. Matka (29) udusila své vlastní dítě. Tvrdí ale, že vše má na svědomí jakási nadpřirozená entita.**

\*

Mnoho lidí tvrdí, že vinu shazujete na jednání vyšší moci. Mohla byste nám svůj případ objasnit?

Jako každý den jsem zrovna vařila oběd, ale syn měl tehdy horší náladu. Takovouto krizi jistě zná každá máma. Rozhodla jsem se proto synovi pohrozit. Vždy jsem dětem říkala, že jestli nepřestanou zlobit, přijde si pro ně bubák. Netušila jsem, že opravdu přijde.

Váš manžel vás poté našel v tragické scénérii se synem v náručí. Jaká byla jeho reakce?

Bylo to strašné (zoufalá žena uhýbá se slzami v očích pohledem – pozn. red.). Celá naše rodina to nese velmi těžce. Muž teď při každém setkání mává rozvodovými papíry.

Jak si náhlou návštěvu onoho hrozivého stvoření vysvětlujete?

Vždycky jsem cítila, že je tady něco víc než jen svět, který známe. Vlastně už déle se setkávám s paranormálními jevy, například dveře v našem domě neustále samy třískají.

Společnost vašemu příběhu většinou nevěří. Panuje přesvědčení, že vaše vidiny jsou způsobeny nadměrným užíváním halucino-

## soudnička

Dobrý den, posadte se prosím, pokračujeme v jednání v právní věci navrhovatele Petra Novotného proti obžalované Lucii Dostálové o návrhu na to, aby obžalovaná šla do vazby a tam se léčila. Dne 18. 5. 2024 došlo k tragické události v chalupě ve které bydlela, a kam údajně přišla Polednice, aby si odnesla malé dítě. Vyšetřování však prokázalo, že Lucie Dostálová byla pod vlivem jedovatých hub, které nasbírala do jídla, a že její halucinace vedly k tragické události.

Dítě těsně před tragickou událostí mělo velmi zlobit své rodiče a Lucie Dostálová v afektu vykřikla:

**„Pojd' si proň, ty Polednice, pojd', vem si ho zlostníka!“**

Když se pak vrátila do domu, viděla nad dítětem ošklivou stařenu s rozčuchanými vlasy a s potrhaným oblečením. V afektu a strachu hystericky tiskla dítě k sobě.

Petr Novotný ve své výpovědi uvedl, že když přišel domů z práce, viděl, jak jeho žena leží na zemi a dítě vedle ní. Když se k dítěti přiblížil, zjistil, že nedýchá, ženu se mu podařilo ze mdlob probít. Vyšetřování prokázalo, že Lucie Dostálová byla pod vlivem jedovatých hub a že její halucinace vedly k tragické události. Tento fakt byl potvrzen znaleckým posudkem, který stanovil, že obžalovaná v době události byla intoxikována látkami, které mohou vyvolat silné halucinace a změněné stavy vědomí.

genních látek. Máte s něčím takovým zkušenosti?

Ale jistě, kdo v dnešní době taky ne. Vlastně to vřele doporučuji. Otevře vám to oči.

Jak se váš případ bude odvíjet dál?

Čeká mě soud, samozřejmě. Teď je v procesu psychologický posudek. Těch doktorů, u kterých jsem byla...

Jak zvládáte všechnu tu publicitu? Lidé na sociálních sítích tvrdí, že právě ta by mohla být vašim cílem.

„Ne, ne, to byla nehoda... já své dítě nikdy nechtěla zabít, byl to omyl...“

křičí Lucie Dostálová. „Ticho v soudní síni!“ okřikl ji soudce. „Pardon, pane soudce, omlouvám se, bylo to ode mne nezdvořilé.“

Paní Dostálová sama potvrdila, že už dříve měla problémy s alkoholem, omamnými látkami a podobnými věcmi. Uvedla také, že v minulosti absolvovala několik léčebných programů, ale bohužel se k návykovým látkám vždy vrátila.

Soud tedy rozhodl takto: Lucie Dostálová byla pod vlivem omamných látek, kvůli kterým následně halucinovala a byla postižena strachem z toho, že jí Polednice, kterou údajně viděla, vezme její dítě,

**hystericky si je tiskla k sobě a nevědomky ho tak udusila.**

Soud rozhodl následovně: Paní Dostálová za učinění trestného činu podle **paragrafu 140** půjde do vazby s povinností léčení se ze závislosti na návykových látkách.

Důvodem tohoto rozhodnutí je potřeba ochrany společnosti před dalším možným poškozením a také zájem na tom, aby se obžalovaná léčila ze své závislosti, která vedla k tragické události.

Soud věří, že léčba ve vazbě dá Lucii Dostálové šanci překonat své problémy a začít nový život bez závislosti na návykových látkách. \*

**Adéla Chejlavová**

Prosím vás, už po sté říkám, že to nebylo schválně. Za to všechno může Polednice! Jen chci, aby o ní věděli i ostatní a nestalo se jim totéž co mně.

\*

**Julie Krabcová**

## POD HLADINOU TICHÁ

**O**kresní soudní dvůr u rybníka Dolní Suché dnes projednával případ, který má jen málo společného s běžnými přestupky proti občanskému pořádku. Na lavici obžalovaných tentokrát neusedl zloděj, rváč, podvodník ani násilník. Obžaloba místo toho míří na entitu, kterou naše zákony ani neznají. Nikdo neví, jak ho správně pojmenovat: pro jedny je to přízrak, pro druhé folklorní obraz, pro třetí romantický blud. A přesto – někdo zabil dítě. A někdo zlomil dívce život.

Jmenovala se Anna K., byla dcerou vdovy, pokřtěná, učenívá, tichá. Její vrstevnice vzpomínají, že už od dětství si víc povídala s potokem než s lidmi. Věnce z kopretin, které pouštěla po vodě, někdy mizely dřív, než je proud mohl odvést. Smála se, že jí je bere „hlas z hlubin“.

„Zamilovaná? Jistě. Ale do koho?“ říká paní učitelka z farní školy. „Vždycky byla trochu zasněná. Ale pak začala nosit podivné šperky – lesklé, studené, jako z rybích šupin. A pak... zmizela.“

Zmizení trvalo tři měsíce. Rodina propadala zoufalství. Vesničané se modlili. Matka mezitím každé ráno stála u břehu jezera, i když už ani kachny nepřiplouvaly. Když se

Anna vrátila, mlčela. Jen občas pohladila své břicho – těhotná. „On mě miluje,“ řekla prý jedinkrát, „a tam dole je náš domov.“

Soudní znalkyně z oboru psychologie uvádí, že se mohlo jednat o „syndrom citového zajetí“.

Moderní jazyk by řekl: grooming, manipulace, izolace. Ale co když šlo opravdu o lásku? a co když druhá strana nebyla člověk?

„Vodník“ – tak ho nazývá spis i lidová tradice – si Annu vzal k sobě. Podle její výpovědi, podané těsně po návratu, žila v „paláci ze zeleně“, kde stěny tvořily vodní proudy a strop světélkoval planktonem. Tam se jim narodilo dítě. Chlapec. Prý krásný, ale chladný. Jako jeho otec.

„Zpočátku jsem byla šťastná. Ale pak jsem začala slyšet matku, jak na mě volá. Každou noc. a jednoho dne jsem věděla, že musím zpátky.“

Vodník jí návrat dovolil. Ale trval na tom, že dítě zůstane. Anna to přislíbila – a lhalo. Když se znovu nadechla lidského světa, už se k jezeru nikdy nepřiblížila.

O týden později, v podvečer, kdy se stmívalo a domy byly

prázdné, protože všichni byli v kostele, se to stalo. Když se rodina vrátila z pobožnosti, našla na prahu pokoje mokrou louži. v ní – tělo dítěte. Nepohnuté, studené, s vodními kapkami na víčkách. Žádné známky násilí. A přesto – smrt.

K lékařskému ohledání těla nikdy nedošlo. Matka v slzách tělo pohřbila u kapličky. Anna se po tomto činu zcela uzavřela do sebe. Neodpovídala na žádné otázky. Jen se jednou uprostřed noci pokusila skočit do jezera. Od té doby je pod dohledem.

Soudní dvůr přiznal, že pro takový případ neexistuje precedens. Pachatel neznámý. Motiv neuchopitelný. Svědkové mlhaví. Jde o vraždu? Nebo o tragédii vyplývající z porušení dohody mezi člověkem a nadpřirozenem?

Advokát rodiny žádá přinejmenším morální zadostiučinění – veřejné uznání viny, byť jen symbolické. Odpůrci tvrdí, že Anna lhalo, porušila slib a měla vědět, co činí. Jiní ji brání: byla mladá, byla okouzlena, byla obětí moci, kterou neumíme pochopit.

Závěrečné slovo soudkyně bylo krátké:

„Jsou zločiny, které nelze potrestat lidským zákonem. Ale lze se z nich poučit. Tato dívka byla zrazená

i zrazující. Neztrácejme z toho zřetel – že láska bez dechu je jen voda.“

✱

**Epilog:**  
**Dnes je tomu rok, co Anna mlčí. Rybník je tichý, ale v jeho hlubinách prý někdy cosi zpívá. Vesnice si šeptá o dalším dítěti, které zmizelo. A soudní spisy se pomalu pokrývají prachem – i když svědomí těch, kdo znali Annu, klid nemá.**

✱

### Natálie Veselá



Anna K. s dítětem  
Snímek z rodinného alba

**Dnes bych vám chtěla představit matku zemřelého dítěte z povídky Polednice od Karla Jaromíra Erbena formou rozhovoru. Po náročném dni, kdy její dítě křičelo a neposlouchalo, zavolala polednici. Když Polednice přišla a začala se přibližovat, začalo jí docházet, co způsobila a nechtěla se svého dítěte vzdát. Silně si ho přimkla a tlačila si ho k hrudi, až ho udusila.**

**Proč jste zavolala Polednici, když jste nechtěla, aby vaše dítě odnesla?**

Rodičům se to stává často, myslím to tak, že je dítě naštvé, začnou na něj křičet a udělají unáhlený krok, který by později vzali zpět.

**Litujete toho, že jste Polednici zavolala?**

Ano, jistě že toho lituji, pořád se cítím špatně. Vůbec jsem si neuvědomila, že své dítě dusím. Jediné, co jsem v tu chvíli cítila, byl strach, poté bolest.

**Myslíte si, že by se tahle nehoda nestala, kdybyste Polednici nezavolala?**

V téhle situaci ne, ale jindy ve velkém stresu a strachu bych si to ani nemusela uvědomit.

**Bylo pro vás těžké vzpamatovat se ze smrti vlastního dítěte?**

Ano, bylo to hodně těžké, pro mě i pro zbytek rodiny, ale myslím si, že časem se to lepší.

**Co na to řekl váš manžel? Musel to být šok, najít vás na zemi objímající dítě a pak zjistit, že jste ho zardousila.**

Nejdřív tam jen stál, musel se vzpamatovat, ale pak se nás snažil probudit. Probrala jsem se jen já, pak jsem vstala a než jsem si uvědomila, co se stalo, už běžel pro doktora.

**Přemýšlela jste někdy nad tím, jak jinak zabavit dítě, než ho strčit do kouta s hračkama?**

Ani ne, hlavně jsem chtěla, aby na chvíli ztichlo, abych se mohla soustředit. ✱

### Helena Macurová



12:00

**Těsně před tragédií,**  
autentický záběr z bezpečnostní kamery v domě

**Vodník usekl hlavu svému dítěti  
jako trest za to, že ho  
jeho  
žena  
neuposlechla**

Žena byla držena vodníkem v jeho rybníce a až po mnoha letech jí povolil znovu vidět její rodinu. Uplynula lhůta, kdy se manželka měla vrátit zpět ke své rodině do rybníka. Vodník ji dvakrát upozornil, že je její čas na souši u konce a že se za ním má vrátit, ta ho ale na nabádání matky neposlechla.

Po třetím upozornění se strhla bouře a nepředstavitelná tragédie.

Žena byla vodníkem unesena do jeho rybníka ještě jako mladá dívka (kvůli povaze trestného činu nezveřejňujeme jména zúčastněných, redakce je ale zná). Zakázal jí jakýkoli styk s vnějším světem, včetně její matky. Až po svatbě a narození dítěte jí bylo dovoleno vyjít na pevninu a navštívit rodinu. v noci z 20. na 21. června 1847 jí tedy pustil a řekl jí, že má jen omezený čas. Po jeho uplynutí se musela vrátit zpět k němu, do rybníka.

Jeho žena, které se tak dlouho stýskalo po rodině, po určeném čase nechtěla odejít. Konečně si mohla popovídat s matkou a ta jí přemlouvala, aby se nevracela. Po tolika letech se jim po sobě stýskalo.

Vodník vyslal první výzvu, aby se mu žena vrátila do rybníka, protože její čas na souši vypršel. Její matka jí ale uprosila, že chce ještě aspoň trochu společného času. Upozornil ji podruhé, vodníková žena se vyděsila, ale její matka jí znovu přemlouvala, aby ještě zůstala.

Po třetím upozornění se strhla prudká bouře. Okenice bouchaly ve větru, skrz všechny škvíry v domě protékala voda. Před prahem manželčiny rodné chalupy pak přistálo její miminko mrtvé, s useknutou hlavou.

Přivolaný soudní lékař potvrdil smrt slovy:

**„Dětská hlava bez tělíčka a tělíčko bez hlavy.“**

Vyšetřující policisté ihned po příjezdu zatklí vodníka. Vyslechnutí svědci se všichni shodují na krutosti činu. „Nikdy jsem neviděla tak zlomyslný a nestydatý čin vůči vlastní rodině,“ říká jedna z očitých svědkyň.

Manželku po tomto incidentu převezli záchranáři na psychiatrické oddělení místní nemocnice. Vodníka čeká rybníční soud, kde mu hrozí trest odnětí svobody na osm až dvanáct let bez možnosti podmíněčného propuštění. Soudce mu už nařídil zákaz přiblížení na 500 metrů k jeho manželce a tchyni.

Hladina rybníka se uklidnila, škody po bouři místní obyvatelé odklidili a vodník čeká na svůj trest. v chalupě nad rybníkem ale zůstane ticho, které nikdo nezaplní. Jsou roky ve vězení dostatečným postihem za ztrátu nevinného života a za zničení několika dalších?

**Veronika Chvostíková**

# „Polednice“ aneb dalo se předejít rodinné tragédii?

**P**olicie minulý týden odložila případ neúmyslného zabití nezletilého dítěte dok-torky M. B. Na tiskové kon-ferenci krajského ředitelství policie CR, se dozvídáme o případu, který byl vyšetřovatelem odložen na základě stanovené diagnózy, vyplývající z vyšetření celkového duševního stavu obviněné. Jako jeden z účastníků tiskové konference jsem se rozhodla zapátrat v tomto smutném příběhu.

Vracíme se v čase do minulého pondělí, kdy linka tísňového volání krátce po poledni zvedá telefon a následně posílá své jednotky k paní doktorce M.B. domů. Co se stalo? a kdo je to vlastně doktorka M.B.?

Z obecně dostupných pramenů víme, že paní doktorka M.B., byla jednou z nejlepších studentek na lékařské fakultě UK a navštěvovala přednášky profesora Vladimíra Vondráčka, přednosty psychiatrické kliniky UK, také mimo jiné autora knihy „Magické a fantas-tické z hlediska psychiatrie“ nebo také obsáhlé monografie „Hysterie“.

Paní M.B. tedy v tuto dobu studovala psychologii. Bohužel musela své studium přerušit na 2 roky, kvůli vlastním zdravotním problémům. Docházela na konzultace k profesorovi Vondráčkovi a po nutné medikaci se vrátila k řádnému studiu. Nikdo však naneštěstí netušil, jak moc jsou její psychotické problémy pokročilé. Typickými psychotickými příznaky jsou bludy a halucinace.

U halucinací je typické, že člověk zcela realisticky slyší např. zvuky či mluvení („hlasy“) nebo má vidiny, popř. jiné nereálné smyslové vjemy, které ve skutečnosti neexistují, ale vytváří je pouze jeho „nemocný“ mozek. Psychotický člověk je však naprosto nezvratně přesvědčen, že to, co slyší nebo vidí, je reálné – jedná se o bludné přesvědčení. Je zajímavé, že se ve své diplomové práci, kterou úspěšně obhájila, věnovala rozboru psychotických příznaků u světových i domácích literárních postav.

Po dokončení studia začala pracovat na soukromé klinice na oddělení psychologie a psychiatrie, kde se také seznámila se svým budoucím manželem.

„Po pár měsících však sama musela začít znovu docházet na psychoterapii, následně poté co se její stav stále nezlepšoval.“ uvedl její manžel vyšetřovatelům.

Ale ani po následných konzultacích a psychoterapiích paní M.B. nedodržovala předepsanou medikaci, kvůli strachu z vedlejších účinků a obav z nemožnosti otěhotnět. Tohle vše vedlo právě ke ztrátě kontrole nad svým chováním. To ale ještě předbíháme. Po několika letech manželství došlo po vytouženém narození jejího dítěte.

Touto událostí se již dostáváme pomalu ale jistě do současnosti. Po narození dítěte se manželé stěhují na venkov.

Výběr této lokace měl za účel vzdálit se od hlučného města, které neprospívalo zdravotnímu stavu paní M.B. Její manžel nadále dojíždí na kliniku a paní zůstává na mateřské s dítětem sama doma. Vše se zdálo být na dobré cestě, ale nikdo neměl sebe menší tušení, že paní M.B. zcela vysadila prášky na tlumení bludných projevů a halucinací.

Její vytoužené dítě povyroستlo a už nebylo tak klidné, naopak bylo velmi aktivní a vyžadovalo ze strany matky její větší a časově náročnou pozornost. A teď už se dostáváme k tomu osudovému dni.

Paní M.B. připravovala oběd, mezitím co její dítě nepřestávalo křičet, u malých dětí tyto výlevy chování bývají normální a dá se s nimi pracovat. Bohužel v této situaci paní M.B. nebyla pod svojí vlastní kontrolou. Prudký závan větru rozevlál bílé záclony jako dlouhá chapadla, která ovinula křičící dítě u lavičky pod oknem. Při rekonstrukci celé události bylo prokázáno že se u paní M.B. dostavil prudký nekontrolovatelný atak strachu z únosu jejího dítěte. Její manžel při návratu domů našel svoji ženu s dítětem v náručí bez známek života.

Lékaři ze záchranné služby se podařilo matku oživit, avšak u dítěte se to již nepodařilo. Dítě bylo udušeno silným obětím matčiny náruče.

Záhadou pro vyšetřovatele však zůstává, proč s dítětem držela paní M.B. v ruce zmačkanou stránku Erbenovi Polednice.

\*

**Sofie Sasha Bambasová**

# Jak dlouho zpívá holoubek vinu?

**S**tala se tragédie, která by neměla být opomenuta, právě z těch nejhorších příběhů si odnášíme největší ponaučení.

Před třemi lety se mladá žena stala vdovou, ale ne z prosté náhody, avšak nejspíše z plánované vraždy. Žena se asi měsíc po manželově skonu provdala za pěkného mladého muže. Pro někoho po tak tragické události nepředstavitelné, pro ni však možná nezbytné.

O tři roky později spatřila žena u hrobu svého prvního muže bílého holoubka, který seděl na náhrobku. Holoubek zpíval, ale nebyl to jen tak ledajaký zpěv, nýbrž popěvek viny a černého svědomí.

Ženu totiž tížilo něco, co bylo těžší než kupa železa, ale zároveň to nevážilo nic. Stále se budila s pocitem, že jí něco svírá. Pravidelně večer usínala s tíživým strachem, že její minulost ji jednou pohltí.

a den, co den si nasazovala masku spořádané a poctivé hos-podyně.

Čím více holoubek popěvoval, tím více ji táhl ke dnu ten skutek, který provedla. Jednoho dne to už neunesla a sebe samu sprovodila ze světa, tím, že skočila do vody a živá už se z ní nevrátila. Ačkoliv doufala, že po boku jiného muže unikne výčitkám, nakonec jen více rozbouřila osud. Břímě jejího jednoho fatálního rozhodnutí sneslo na zem holoubka, který jí každý den připomínal ono strašné rozhodnutí ve znamení žalostného popěvování, neboť před třemi lety otrávil svého manžela. Mnozí se dohadují, proč k tomu došlo, nikdo, ale zatím jistě neví. Jisté ale činí to, že kdyby se se svými problémy svěřila, mohlo by dnes na planetě Zemi být o dva životy více.

Domnívám se, že její řešení nebylo správné. Dle mého se měla se svými problémy svěřit a mluvit o nich, tak jako

jiní, kteří dokázali porazit své vnitřní demony. Ať k tomu měla jakýkoliv důvod, snad se shodneme, že takovýto ukrutný počin bez následného přiznání nelze ospravedlnit.

Můžeme zkusit polemizovat, o tom, zda to realizovala, kvůli tomu, že možná její, dnes už tři roky pohřbený manžel, byl agresivní, žárlivý, sobecký, paranoidní, manipulativní či prolhaný nebo třeba ona byla hlavní problém. Možná mu vzala život ze žárlivosti, přecitlivělosti, eventuálně ji mohly zamotat hlavu dnes už tak proslule známé sociální sítě.

Tak či tak, byla pohřbená tajně, jelikož akt odnětí si vlastního života se řadí mezi hříchy. Samozřejmě i vražda, ovšem to v té době ještě nikdo nevěděl o jejím konání. Její tělo je umístěno mimo pohřebiště pod velkým kamenem, avšak i ten kámen každý snáze vezme do své ruky než břemeno jejího neblahého osudu.

Uvažuji, že nejhorší nápor spočívá v samotném tajemství. Kdyby žena našla odvahu svěřit se, mohla by dnes existovat jiná realita. A to dva zachráněné životy místo jednoho zbytečně ztraceného a jednoho poznamenaného.

Pravda, jakkoli krutá, je osvobozující. Tiché popěvky holoubka na hrobě jsou mementem, že lži i zatajená fakta jednou vyplavou na povrch. Ať už je nám naše tajemství jakkoli tíživé, je vždy lepší hledat pomoc mezi živými než nechat splynout svou duši s tmou zapomenutého hrobu.

\*

**Anna Paclíková**



# Já se jen modlila!

Rozhovor s ženou, jež se setkala s umrlcem

Redakční poznámka:  
Na témže hřbitově, kde se ženě stal její otřesný zážitek bývá pozorován jev "roztrhaných svatebních košil"  
Souvisí tyto cáry nějak se setkáním s umrlcem?

Situaci dále sledujeme.

- Foto redakce -



**Jsme před malým domkem jisté ženy, které se v noci zjevil umrlec. Nebo chcete-li duch. Seznámím Vás s tím, co se tu stalo: Žena chtěla viděti svého milého, prosila, až se jí zjevil jeho duch. Vylákal jí na hřbitov, ale naštěstí byl u hrobů kostelík, kam se žena ukryla před svým hrozným milencem. Přesto však ani zde nenašla absolutní klid-strašil zde umrlec.**

**Ženu zachránila víra k bohu...**

**Dobrý den, hned tedy první otázku: Proč jste chtěla viděti milence, věděla-li jste, že ho zabili ve válce?**

Ach ano, dobrý den. Odpovím vám asi takto, láska s hochem mým byla tak krátká! Toužila jsem ještě nějaký čas být s ním... Myslela jsem, že se mi poštěstí, díky víře, ba poštěstilo, ale z polovic.

**Dobře, ale stejně to nic nezmění na vážnosti situace ne? Milenec přišel v noci, za plného úplňku se Vám zjevil a vy jste s ním odešla z domu. Jaká byla příčina?**  
Radost.

**Aha. a nějak rozvést by to nešlo?**

Asi ano. Představte si to: přejete si. Dostanete to, co chcete! Jen co se můj miláček objevil za oknem, ztratila

jsem opatrnost a okouzlená zázrakem jsem vyšla ven před práh. Byla to chyba.

**Jistě. Pojdme dále: Chtěla jste vidět jeho příbytek. Proč? Šla jste s ním po kamení. Proč? a neutekla jste, když Vám zahodil růženec, knihy a křížek...**

**...Proč?**

Protože touha být s ním mi byla přednější, ach. Víc, jak sám bůh! Víc, jak sama Marie! Ale popravdě, začínala jsem mít strach. Panebože! Teď se v noci budím a umírám hrůzou! Vidím ty jeho červené oči!  
Ta ústa!  
Ty zuby!

**To by snad stačilo. Vyskočila jste na hřbitovní zed. Dělal jste parkur?**

Ne. Nikdy! Ale ta touha! s něčím se vám svěřím: mně bylo fakt divné, když mě vlácel na hřbitov! Že by bydlel na hřbitově, říkám si? Bydlel! Ne, tedy spíše: Bydlel pod hřbitovem! Panečku. To dneska pod ním jezdí snad jen metro!

**Nejezdí. Já to zatím shrnu. Jediné, co jste u sebe měla byla touha. a taky jste měla toho milence. Mám tu pro**

**vás nachystanou další otázku. Jakmile jste nějakým způsobem zjistila (popř. jakým), že váš milý je duch, utíkala jste ke kostelíku. Jaké to bylo uvnitř?**

Způsob? No, mě okamžitě touha opustila, jakmile jsme stáli na těch domovech mrtvých, nevím proč. Kostelík byl opravdu, opravdu, ale opravdu mrňavý a tmavý, a smrděl. Žádná okna, žádné dveře! Jen ten umrlec...

**Jistě, umrlec. Poradila jste si s ním ale velice skvěle.**

Já se jen modlila! Ale děkuji za pochvalu.

**Nemáte zač.**

**A my jsme už u konce strašidelné historky! Chcete-li slyšet a zají-má-li Vás můj názor, tak já jsem rád, že jsem u toho být nemusel. Žena je tedy pěkně odvážná!**

**Děkuji za rozhovor a hezkou půlnoc!**

Také děkuji. Jo, doufám, že tato bude v klidu!

\*

**Marek Šíma**

# Polednice mezi námi: Matka, křik a ticho systému

„Polednice“ je balada K. J. Erbena, která se zaměřuje na tragickou událost, kdy matka, pohlcena strachem a zoufalstvím, zabila své dítě v přesvědčení, že ho tak ochrání před neznámou hrozbou. Tento příběh, plný temné atmosféry, je plný emocí a vnitřního konfliktu postavy matky, která se cítí bezmocná a pod tlakem. Vybrala jsem si tuto baladu, protože její téma mateřské psychiky a důsledků psychického tlaku mi přijde velmi relevantní i dnes. V této eseji se z mého pohledu zaměřím na propojení Erbenova příběhu s moderními problémy, jako jsou očekávání na ženy v roli matek a složitosti, které přináší současná dostupnost psychologické pomoci.

**P**olednice. V Erbenově baladě temná postava, která přichází na zavolání zoufalé matky, jež nezvládá křik vlastního dítěte, v dnešní době by však bájnou bytost nahradily mnohem reálnější entity – vyčerpanost, deprese, mateřská izolace. A možná i zcela selhávající systém pomoci.

Mýty a balady nám často zrcadlí společenské obavy své doby. Erben napsal Kytici v 19. století, kdy se ženy potýkaly s tlakem poslušnosti, mravní čistoty a podřízení se roli matky a manželky. Ale co se od té doby změnilo? Překvapivě méně, než bychom chtěli věřit.

Představme si tu scénu dnes: mladá žena, sama s dítětem v malém bytě na okraji města. Manžel v práci, rodina daleko nebo žádná. Dítě neustále pláče, matka nejedla, nespala, nikdo nezvedá telefon. Po několika hodinách frustrace a bezmoci volá o pomoc – neříká jako to bylo v baladě „Polednice“, ale píše anonymní příspěvek do facebookové skupiny.

V lepším případě dostane radu, v horším ticho, ale jak se to vezme. Pravda je někdy krutá, ale anonymní odpovědi bodají hlouběji. Jestli se dočká odpovědi, bude to to, co chtěla? Chtěla přeci jen být chválena, aby ji někdo ujistil, že je skvělá matka, ale co když jí anonym složí do mnohem větší deprese?

Žádné monstrum nemusí zaklepat na dveře. Stačí ztráta kontroly. Žádná kouzelná bytost nemusí vytrhnout dítě z náručí. Stačí pár vteřin, kdy se v matce zlomí nervy, a pak je pozdě. Přitom ten zlom má své jméno – může jít o poporodní depresi, únavový syndrom nebo posttraumatický stres. Jenže o tom se mluví tiše, v koutku. Mateřství má být přece radostné. Když není, něco je „špatně“. Ale co když je špatně celý tlak, který na ženy klademe?

Kdyby dnes Erben psal svou baladu, možná by místo děsivé ženy v černém přišla sociální pracovnice, anebo temné myšlenky samotné matky odložit dítě samotné. Anebo by se příběh ani nestal, protože by vyhledala terapii. Dostala by možnost mluvit o svých emocích bez soudu a ostudy. Jenže v realitě příliš často čekají ženy na psychologickou pomoc i mě-síce, a když už se odhodlají říct nahlas, že jsou na dně, čeká je často vnitřní pocit viny. Vždyť mateřství je přece přirozené, říká se. Však o své dítě stála víc, než o cokoli jiného. Copak může matka své dítě nemilovat? Může, a je to lidské, a mělo by to být slyšeno dřív, než přijde „Polednice“.

Polednice je také symbolem vnitřního konfliktu. Matka v baladě nebojuje jen se synem, ale se sebou samou, s představou, jaká by měla být, s vlastní slabostí. Se strachem, že selhala. Dnešní společnost často ukazuje ideální obrázky šťastných matek s dokonale upravenými dětmi, ale

reálný život tak nevypadá. Nikdo neukazuje kruhy pod očima, slzy v koupelně, výčitky po křiku, a právě to ticho je nebezpečné.

Erbenova balada není jen hororová báseň. Je to varování. Mnohem aktuálnější, než si možná přiznáváme. Nezvládnutá psychická zátěž může vést k tragédii – a to nejen v poezii. Možná by místo černé postavy v plášti stačilo víc naslouchání, podpory, empatie, a méně moralizování. Místo tragického konce, kdy matka své dítě obavou a lítostí vzít zpět zavolání Polednice, by dnes nejspíše ztratila emocionální pouto k dítěti, schopnost s ním komunikovat, prožívat radost z jeho úspěchů, nebo v horším případě dítě odložila do dětského domova.

Potřebujeme prostředí, kde matka může říct:

„Už nemůžu,“

a místo odsouzení slyší:

„Chápu tě.“

Potřebujeme mluvit o stínech, které provázejí rodičovství, nejen o jeho světlech. Polednice nikdy skutečně neodešla – jen změnila podobu. Dnes nosí tvář přehlížené psychické krize.

V každém z nás dřímá kousek Polednice. Ale mnohem víc v nás může být toho, kdo přichází v pravý čas – podat ruku, ne rozsudek.

Natálie Marie Venzlová